

návrh nebyl proto za daných okolností zbytečný ve smyslu § 14 ex. ř., jak za to má rekursní soud, a bylo proto dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 12032.

V žalobním žádání odpůřčí žaloby musí býti přesně co do jistiny, úroků a útrat udána věřitelova ohrožená pohledávka. Opomenul-li tak žalobce učiniti, není soud oprávněn žalobní žádání v tomto směru doplniti.

K tomu, by žalobní žádání vyhovovalo požadavku určitosti, musí soud přihlížeti i bez námítky žalovaného.

Jest věcí strany a jejího právního zástupce, by uvedli vše, co nárok opodstatňuje a podporuje, zejména, by upravili žalobní prosbu tak, by byla určitá a exekucí vykonatelná. Soud není povinen, by učinil opatření podle § 84 c. ř. s., je-li žalobní žádání neurčité.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, Rv I 1361/31.)

Žalující společnost, věřitelka Anny K-ové, domáhala se na žalovaném Josefu K-ovi, by bylo uznáno právem, že právní jednání mezi žalovaným a Annou K-ovou, kterým žalovanému postoupila svou polovinu nemovitostí, zapsaných ve vložce číslo 915 a 1051, jest proti žalující straně bezúčinné a žalující strana se může uspokojiti z tohoto majetku, tak jako kdyby náležel Anně K-ové. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Podle názoru odvolatele měla býti žaloba bez dalšího jako neurčitá a neodůvodněná zamítnuta proto, že proti předpisům § 12 odpůřčího řádu není předem udáno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný k uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti, a dále, že žalobce netvrdí ani, že má zájem na okamžitém určení právního poměru, a zájmu takového ani nemá, ježto může a má se domáhati ihned plnění. Pokud jde o vytýkaný nedostatek tvrzeného právního zájmu na okamžitém určení stačilo by tvrzení žaloby, že žalující strana vedla marně exekuci na dlužníci a že jest právním jednáním, jemuž odporuje, zkrácena. Avšak tato okolnost nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž v žalobách k uplatnění odpůřčích nároků jest vždy udati, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný k uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti (§ 12 odp. ř.). Z toho plyne, že při uplatnění odpůřčích nároků jsou určovací žaloby vůbec vyloučeny, neboť jest vždy žalovati o plnění, a to o plnění určité, tak aby bylo jasno, čeho se žalující věřitel domáhá. Náležitostí těchto však žaloba, o niž tu jde, nemá, poněvadž v ní není ani uvedena pohledávka žalujícího věřitele, pro kterou se odpůřčí nárok uplatňuje. Nestací totiž, by uvedena byla v kontextu žaloby, nýbrž nutno, by byla uvedena i v návrhu na vydání rozsudku, což se nestalo. Žalobní žádost v navrženém znění nehodí se tudíž za podklad jednání, tím méně exekuce, a měla býti zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žaloba odpůrčí, o niž ve sporu jde, jest po rozumu § 12 odpůrčího řádu žalobou o plnění, při čemž netřeba zvláštního návrhu, by bylo právní jednání prohlášeno odporovatelným. Podle § 12 uvedeného zákona musí býti v žalobním žádání přesně udáno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný něco plniti nebo trpěti k uspokojení věřitele. Ježto rozsah plnění závisí na výši věřitelovy pohledávky, která nebyla uspokojena, musí býti udána v žalobní žádosti přesně co do jistiny, úroků a útrat, poněvadž jest věřitel podle § 13 odp. ř. oprávněn žádati plnění jen potud, pokud je toho třeba k jeho uspokojení. Nepřihlíží-li se k žalobnímu návrhu, pokud se jím žalobkyně domáhá toho, by právní jednání bylo prohlášeno bezúčinným, zůstává jako žalobní návrh na plnění jen návrh »že se může žalobkyně uspokojiti na majetku uvedeném v žalobním návrhu na určení jako kdyby náležel Anně K-ové.« Vyslovil-li odvolací soud, že návrh ten jest neurčitý a že nevyhovuje ani ustanovení § 226 c. ř. s., ani neodpovídá návrhu na plnění, jak má zníti po rozumu zákona (§ 12 uvedeného zákona), jest s ním souhlasiti. Neníť v něm podle jeho doslovu vůbec udáno, v jakém rozsahu má žalovaný něco plniti nebo trpěti k uspokojení věřitele, neboť není v něm udána přesně výše věřitelovy pohledávky co do jistiny, úroků a útrat, která nebyla uspokojena. Namítá-li žalobkyně v dovolání, že jest ze žaloby zřejmo, že žádá uspokojení jen pro své vykonatelné pohledávky 3.471 Kč 70 h. s přísl. a 3.580 Kč 60 h s přísl. a že to stačí, přehlíží, že exekučním titulem jest jen rozsudkový výrok, že jen tento nabývá právní moci a že to, co není v něm uvedeno, netvoří exekuční titul. Namítá-li žalobkyně dále, že měl odvolací soud vyhověti žalobnímu žádání s omezením, že se může žalobkyně hojiti jen pro své shora uvedené pohledávky, přehlíží, že v žalobním žádání neuvedla vůbec, v jakém rozsahu má žalovaný něco trpěti nebo plniti, a že odvolací soud nebyl proto ani oprávněn (§ 405 c. ř. s.) žalobní žádání v tom směru doplniti. Neobstojí ani výtky, že odvolací soud svým rozhodnutím překročil, prý v rozporu se spisy, rozsah své přezkoumací činnosti, ježto odvolatel uplatňoval v dovolání jen námitku, že jest žaloba žalobou určovací, nikoliv žalobou o plnění a směl proto odvolací soud rozhodovati jen o této námitce. Zákon v § 226 c. ř. s. žádá, by žalobní žádání bylo určité. K tomu, by žalobní žádání vyhovovalo tomuto požadavku, musí soud přihlížeti i bez námítky žalovaného a nemůže proto z procesuálních důvodů vyhověti žalobnímu žádání stíženému tímto nedostatkem. Zamítl-li tudíž odvolací soud i bez námítky žalovaného žalobu z důvodu, že je žalobní žádání neurčité, ježto není v něm uvedena pohledávka žalobkyně, pro kterou se uplatňuje odpůrčí nárok, nelze mu to vytýkati, ukázalo-li se, že jest jeho názor správný. Neodůvodněná jest i výtky uplatňovaná s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 2 c. ř. s., že bylo povinností odvolacího soudu, by, shledav, že jest žalobní žádání neurčité, učinil opatření podle § 84 c. ř. s., by byla formální vada podání, o niž prý šlo, odstraněna. Podle § 182 c. ř. s. má ovšem soud při líčení působiti k tomu, by důležité skutečnosti a průvody byly uvedeny a doplněny a byla dána všechna vysvětlení, avšak z tohoto předpisu nelze dovozovati

soudcovu povinnost, by nahrazoval stranám právního zástupce, to tím méně, jde-li o advokátský proces, jako v souzeném případě. Bylo věci strany a jejího právního zástupce, by uvedli vše, co nárok opodstatňuje a podporuje, a zejména, by upravili žalobní prosbu tak, by byla určitá a exekucí vykonatelná. Zanedbala-li strana tuto povinnost, jde to na její vrub.

Čís. 12033.

Proti nároku na výživné manželky, jež žije od manžela odděleně jen fakticky, bez soudního svolení, lze uplatnit okolnosti, jež by tvořily důvod rozvodu nebo rozluky manželství z viny manželčiny a jež znemožňují manželé obnoviti s manželkou manželské společenství.

Nárok na výživné nemá nehodná manželka, jež žije způsobem přičícím se podstatě manželství a svým chováním způsobila nebo aspoň spoluzpůsobila rozvrat manželství.

Ve sporu o výživné, není-li zároveň žalováno o rozvod neb o rozluky, jest samostatně řešiti otázku viny na důvodu rozvodu nebo rozluky.

Byla-li zamítnuta manželova žaloba o rozluky z viny manželčiny, ježto nedokázal rozlukový důvod jí zaviněný, není mu zabráněno, by neuplatnil za změněných poměrů skutkové okolnosti, jimiž může prokázati důvod rozvodu nebo rozluky z viny manželky, jež vznikly teprve později nebo tu sice již dříve byly, ale nebyly uplatněny.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, Rv I 1720/32.)

Žaloba odděleně žijící manželky na manžela o placení výživného byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu jen pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že odvolací soud uznal nepořádný její život za důvod odepření výživného, ač bylo zjištěno rozsudkem ve sporu o rozluky manželství, že žalovaný jí znemožnil návrat do společné domácnosti cizoložným poměrem a že zavinil rozvrat manželství. Oprávněnost nároku žalobkyně na výživné závisí na rozřešení otázky, zda žalovaný může proti nároku na výživné manželky, která žije od něho odděleně jen fakticky bez soudního svolení, uplatnit s úspěchem okolnosti, které by tvořily důvod rozvodu nebo rozluky manželství z viny manželčiny a které mu znemožňují obnoviti s ní společnou domácnost. K otázce této jest odpověděti pro souzený případ kladně. Nárok manželky na slušnou výživu (§ 91 obč. zák.) odpovídá její povinnosti sdíleti s manželem společnou domácnost a v ní, seč jest, mu pomáhati (§ 92 obč. zák.). Proto pravidelně muž poskytuje manželce výživu naturální ve společné domácnosti. Výživné v penězích jest povinen poskytovat jí tehdy, když svémocně zrušil společnou domácnost nebo svým chováním znemožnil manželce bydlení a přijímání